

Faktorer, Avance, Mestersalær, og hvad det nu hedder alt sammen, hvis det overhovedet skal komme til at betyde noget for det forbrugende Publikum.

I disse Dage staar vi igen overfor dette Spørgsmaal i Anledning af den Situation, der tog sin Begyndelse den 1. Februar. Fra Arbejdsgivernes Side hævder man nu, at der skal ske store Lønreduktioner, fordi Industrien og Erhvervsvirksomhederne i det hele taget langt fra er i Stand til at dække den Stigning, der har været i Priserne; i saa godt som alle Fag kræves der en Nedsættelse af mellem 3 og 10 pCt. Man gør gældende, at det er nødvendigt af Samfundshensyn for derigennem at kunne stabilisere den Valutaordning, som nu er tilvejebragt. Men jeg gentager her, hvad jeg før sagde, at de Samfundsklasser, af hvilke man stadig kræver Ofre, har et berettiget Krav paa at faa at vide, hvad de andre Samfundsklasser ofrer paa det samme Alter.

Og ogsaa den anden Part, de handlende, synes jeg maa være i højeste Grad interesserede i at faa konstateret, at den Avance, de tager paa deres Varer, er rimelig. Dette gjorde for øvrigt ogsaa den tidligere Indenrigsminister gældende i den Tale, jeg har citeret noget af; den tidligere Indenrigsminister, det ærede Medlem Hr. Kragh, hævdede, at ogsaa de handlende var interesserede i, at vi gennem en rimelig Avance kom til et naturligt Prisniveau, og dette kan naas derigennem, at en neutral offentlig Institution fastslaar, naar der fremtidig bliver Tale om Prisforhøjelser paa Livsfornödenheder, om disse Prisforhøjelser er forsvarlige eller ikke. Og det er jo det, Lovforslaget om Priskontrol tilsigter.

Lovforslaget indeholder 8 Paragraffer, og man kan ikke sige, de er særlig udviklede. Det, der lægges Hovedvægten paa, er Ministerens Bemyndigelse til at indhente Oplysninger om disse Forhold. Bestemmelse herom findes i § 1. I § 2 foreslaas det at nedsætte en Kommission, bestaaende af 5 Medlemmer, hvoraf Ministeren udnævner Formanden, medens de øvrige 4 Medlemmer vælges af Rigsdagen med 1 Repræsentant for hvert af de 4 største politiske Partier. I denne Kommission kommer de Oplysninger, som Ministeren indsamler, til Behandling, og Kommissionens Medlemmer skal derefter gøre Indstilling til Ministeren om Resultatet af den stedfundne Undersøgelse. Lovforslaget gaar videst i § 4, efter hvilken Ministeren, naar han af den forelagte Indstilling skønner, at der i givet Tilfælde foreligger en urimelig Fortjeneste,

kan rette en Henstilling til vedkommende, og hvis denne ikke efterfølges, kan han selv fastsætte en passende Avance, dog først efter at han paa ny har forelagt Sagen for den i § 2 nævnte Kommission til Afgørelse.

Jeg tror, at en Lov paa dette Omraade er imødeset med Længsel i store Dele af Befolkningen. Det, man har ønsket, er, hvad jeg allerede har gjort opmærksom paa, at komme til Klarhed over, om de Varepriser, det Prisniveau, vi nu trækkes med, er naturligt eller urimeligt i Forhold til de Fortjenester, det giver Anledning til.

Kragh: Et gammelt Ord siger jo, at af Skade bliver man klog, men sjælden rig. Der er jo dog eet Omraade, paa hvilket man skulde blive beriget ved Skaden, og det er i Henseende til Erfaringer. Det er vel ogsaa det, man har givet Udtryk i Ordsproget, der siger: Klogskaben vokser gennem Skaden. Det kan man ikke sige er Tilfældet for den højtærede Minister for Industri, Handel og Søfart. Den højtærede Minister synes ikke ved det, der er sket paa dette Omraade i den svundne Tid, at være blevet nogen Erfaring rigere, den højtærede Minister synes ikke i fjerneste Maade at være blevet klogere. Gennem Krigsaarene og Aarene nærmest derefter havde Statsmagten store Vanskeligheder at overvinde paa dette Omraade, et uhyre Besvær paatog baade Statsadministrationen og den kommunale Administration sig med det Formaal at sikre en rimelig Pris for Varerne, og da det viste sig paa mange Omraader, at dette ikke kunde opnaas ved de Foranstaltninger, man var i Stand til at træffe, saa søgte man med uhyre Ofre fra Stat og Kommune at udfylde den Difference, der laa mellem den Pris for Varen, som man mente, Befolkningen kunde yde, og den, som man maatte tillade de handlende og Producenterne at tage. Og hvad kom der ud af alt det? Trods alle energiske Bestræbelser kom der intet andet ud deraf end en stadig øget Dyrtid, stedse og stærkt forøgede Vanskeligheder, og man skulde da tro, at dette maatte have ført til Forstaaelsen af, at ad de Veje lader det sig ikke gøre at beherske Prisomraadet. Man skulde tro, at man nu vilde være naaet til dette Resultat, thi naar dette Princip ikke lod sig gennemføre i en Verden, hvor der var Varemangel, saa lader det sig da meget mindre gøre i en Verden som den, vi nu lever i, som er overfyldt med Varer. Mon man derfor ikke nu gjorde klogere i at lade de døde fra Krigstiden og Aarene derefter